Амбасадори, амбасадори

Пише: Мироје Јовановић
субота, 17 септембар 2011 20:57

Има она маестрална сцена из филма „Мајстори, мајстори“ снимљеног 1980-те године у режији Горана Марковића, у којој Александар Берчек, у пијаном стању изговара стихове песме „Мајстори у кући“ Александра Секулића.

Тридесет једну годину након снимања наведеног филма, у својој земљи, а на основу објављених дипломатских депеша, затекох амбасадоре западних земаља како нам руше кућу, и уместо ње праве викендицу у којој ће се опуштено башкарити.

Нико од тренутних политичких лидера владајуће коалиције није се од наведених депеша нити најмање узнемирио, чак су задовољни, јер депеше нису објављене пред саме изборе, а они рачунају на потврђено кратко памћење српских бирача.

Дакле, у Србији је успостављено правило да страни амбасадори и друге дипломате са Запада, овде несметано могу да постављају услове, министре и деле пацке, а домаћа политичка елита то хвали и аминује, све како би у светлу обећане па оспорене кандидатуре и у следећем изборном циклусу, упловили у мирне воде партијске поделе плена под именом Србија.

Своју привженост пријатељству са државама које су отворено подржале терористичке акције ОВК, а потом признале достигнућа те исте организације у области формирања државе, ових дана је поново демонстрирала Соња Лихт, што и не чуди имајући у виду да је она годинама водила огранак Сорошевог Фонда за отворено друштво у Србији.

У смислу описаног пријатељства са отвореним непријатељима, Фонд за политичку изузетност из Београда чији је госпођа Лихт председник, у Београду је приредио скуп под називом „Београдски безбедносни форум“, у трајању од 14 до 16 септембра.

И све је требало да прође у пријатељском „ја тебе бедниче“ (они нашима) - „ти мене војводо“ (наши њиховима) стилу, и таман је Србија почела незаустављиво да граби ка бриселској благодети, а Русија уместо да се угледа на млађу сестру, поново је све „забрљала“.

Ствар је у суштини много једноставнија. Амбасадор Руске Федерације, А. Конузин, испровоциран шукетањем званичника земаља које су признале Косово и пре него што је независност проглашена, узео је микрофон и рекао шта он лично, као и већина грађана Србије мисли о том скупу и његовој „агенди“.

Тек, реакција амбасадора Конузина је проглашена за дипломатски скандал, односно за „увреду скупа“ а посебно итересантна је опсервација његовог понашања коју је дала Соња Лихт. Наиме, она је изјавила да „*Његов гест значи да Русија не жели да се у Србији говори о глобалном контексту и регионалним темама, јер сматра да су глобалне теме резервисане за Русију“* [1] .

Изгледа да је госпођа Соња заборавила, да западне дипломате не само да Србији бране да се изјашњава о глобалној безбедности, него се Србија не пита ништа и на тему сопствене територијалне организације и безбедности. Чак и да је Соња Лихт у праву када наводи „грехе“ Конузина, а није, она у потпуности занемарује недвосмислен западни аутократски однос који је пројектован према Србији.

Једноставном анализом „агенде“ наведеног скупа, односно сесије под бројем 3. од дана 14. 9. 2011. године, под називом „Русија и Европа: Партнери или конкуренти?“ долази се до закључка о покушају импутације закључка да Русија није део европске територијалне, културне, економске и политичке стварности.

Значи, сам назив састанка на коме је, између осталог, требало осветлити укупност односа Русије и ЕУ, намерно је, у режији Соње Лихт, преименован у однос РФ и наводно читаве Европе. И то све са дебелим, тенденциозним и непотребним знаком питања.

Већ из дефинисања теме у којој је било говора о односу Русије и ЕУ, јасно је да је ово

форумско чедо Соње Лихт, у својој бити идеолошки продужетак „Стратегијска војне конференције за партнере“ која је под капом НАТО пакта одржана у Београду у јуну ове године.

Посматрајући држављанства и функције претежног дела учесника предметног „Форума“ лако се долази до закључка да већину излагача чине дипломате, аналитичари и обавештајни посленици из земаља које су, углавном, међу првима, признале Хашиму Тачију право једне нације да кроз терористичке акте освоји територију.

Нисам приметио да је Соња Лихт икада, тако оштро као сада Конузина, критиковала бројне америчке и бриселске дипломате због изјава којима се јавно и отворено омаловажава Република Србија. Такође, на листи учесника скупа и оних који су предвиђени да говоре нисам уочио било кога из Републике Српске, па „политички изузетни“ шаљу поруку да је Србији за регионалну стабилност важнија Холандија и арапске земље од нпр. Срба преко реке Дрине.

Са друге стране, на скуп је позван Министар одбране БиХ, Селмо Цикотић, па одсуство представника политичког естаблишмента из Републике Српске постаје потпуно јасно.

Посебно је интересантно реаговање Ивана Вејводе, извршног директора Балканског фонда за демократију, који је амбасадору Конузину, у тренутку док је овај говорио, саопштио да му је истекло време. Нисам баш сигуран да је И. Вејвода било када прекинуо чак ни Јелка Кацина, а камоли неког високог дужносника ЕУ или САД, а они су познати по изјавама након којих је проглашење дотичног провокатора непожељном особом, најслабија могућа реакција.

Сетићемо се покојног амбасадора СР Немачке у Србији, Андреаса Цобела, који је још априла 2007. године, дакле пре једностраног проглашења независности Косова, најавио будуће српске теме на Западу, и то речима *„могли би да буду отворени проблеми у Војводини и Санџаку"* **[2]** .

Једини проблем за наведеног немачког дипломату је био тај што је одмах после његове тенденциозне и безобразне изјаве уследио оштар протест Владе, па се Немац јавно извинио земљи домаћину. Закључујемо из наведеног простеста да је власт у наведеном

периоду вршена барем са минимумом државничког поноса и интегритета.

Новински коментари типа „Конузин је говорио у лично име..“ и тсл., разуме се нису тачни, већ је сасвим извесно да му је његова службена дужност налагала да реагује на двосмислене констатације које су испаљивали модератор Вејвода и његови саговорници.

И заиста, на скупу који је посвећен питањима безбедности, нити једном отворити питање угрожавања регионалне безбедности, која је са тешком муком успостављена на Балкану, а чија су највећа претња терористи у државничим фотељама, јесте крајње полтронски и напослетку некоректно према грађанима Србије.

Тања Мишчевић, такође учесник овог скупа, по занимању државни секретар у Министарству одбране Србије, као јавни функционер има по Уставу обавезу да штити територијалну целовитост државе чији је чиновник, а не да снисходљиво, на пријему после одржане „сесије“, спуштеног погледа полугласно изрази слагање са западном „политиком реалности на Косову“. То ћемо вероватно читати у неким новим депешама, а моје нагађање о понашању Т. Мишчевић се базира на понашању свих других представника власти, који су уредно денунцирани од стране америчких пријатеља.

У светлу наведеног понашања државних функционера Републике Србије према дипломатама којима је „Милосрдни анђео“ био хуманитарна интервенција, иступ Александра Конузина јесте, ван сваке сумње, одмерена реакција на учестале покушаје САД да се однос Србије и Русије још више релативизује и поквари.

Стога закључујем да Александар Конузин није амбасадор (мајстор из песме) који нам руши кућу, није онај који нам наређује, није представник земље која нас уцењује територијом. То што се нешто повишеним тоном обратио мојим сународницима питањем „Има ли међу вама овде Срба“, није за осуду.

Само, чини ми се да је питање било реторичко.

И Конузин је знао да тамо Срба нема.

(Аутор је стални сарадник Српског културног клуба)

---

[1] http://www.blic.rs/Vesti/Politika/277186/Konuzin-vikao-na-bezbednosnom-forumu-pa-ga-zatim-napustio

[2] http://www.bbc.co.uk/serbian/news/2007/04/printable/070412_cobel_kosovo.shtml